

[Hans Rasmussen.]

kan munde ud i nogle forslag. Jeg mener, det er den vej, vi faktisk skal frem. Men at gå så vidt som det ærede medlem hr. Fanger, når han siger, at det ikke er nogen statsopgave, det synes jeg er at gå for vidt, for det viser sig jo, at bankerne i deres pengepolitik anlægger en vis forsigtighed, og der er måske navnlig her områder, hvor staten må være med. Hvis staten kan være med til at investere inden for en virksomhed, hvor bankerne måske på grund af deres politik ikke mener at kunne investere midler, ja, så synes jeg, det er en opgave, som skulle røgtes, måske navnlig i de egne af landet, hvor man har vanskeligheder ved at få de fornødne midler til at komme i gang med arbejdet.

Det ærede medlem hr. Foged henviser til, at egnsudviklingens resultater ikke er så forfærdelig strålende; efter hvad der blev oplyst under valgkampen, skulle den kun have sat ca. 2 000 personer i gang; men det hænger jo sammen med, at vi er kommet ind i en helt anden konjunktur her i landet. Egnsudviklingsloven har dog gjort det muligt at få kortlagt landet, navnlig på de områder, hvor vi havde vanskeligt ved at få de langvarigt arbejdsløse i gang, og jeg ser det stadig væk som en hovedopgave, at vi er i stand til at sætte ind dér. Jeg henviser blot til en virksomhed som Sønderborg Skibsværft, som er kommet ganske godt i sving i øjeblikket. Det står vistnok i en likviditetskrise, men efterhånden er det da fra at være et fallitbo forvandlet til at kunne beskæftige over 100 arbejdere, og det er dog sket ved hjælp af disse penge, og småskibsværfterne er jo et område, hvor vi ikke har for mange virksomheder her i landet.

Jeg var også forundret over det ærede medlem hr. Rimstads udtalelser. Foreløbig var de jo ganske ulogiske, og det er i hvert fald ikke det, vi i mit parti tænker på ved socialisering; her er der tale om en almindelig hjælp, og jeg synes ikke, man skal begynde at strides om principperne. Det, det drejer sig om, er at kunne imødekomme det levende liv og se, hvordan det lever, og er vi fra lovgivningsmagts side i stand til at sætte ind og hjælpe, skal vi også gøre det. Jeg har heller ikke indtryk af, at man i den virksomhed, det ærede

medlem står som leder af, ligefrem nægter at modtage hjælp fra statens side. Det ligger vel nok sådan, at når vi gennem gode todbestemmelser beskytter det arbejde, som foregår i den pågældende virksomhed, har man ikke noget imod at tage den håndsækning, som således rækkes virksomheden.

Her er altså tale om ganske små virksomheder, håndværksvirksomheder og mindre industrivirksomheder, og jeg synes i og for sig, det er rimeligt, at staten træder til. Der er aldeles ikke tale om at berøve de arbejdende deres opsparing; der er tale om en fornufthandling, men det synes det ærede medlem ikke rigtig at have begrebet. Man lægger det op til en debat om et princip, men det agter jeg og mit parti ikke at diskutere om.

Foged: Jeg føler trang til at takke det ærede medlem hr. Aksel Larsen, fordi han i sit indlæg gav udtryk for, at den stilling, jeg havde taget, sådan set var rent liberalistisk. Det er også meningen. Mit indtryk af det foreliggende forslag er, at vi netop vil kunne arbejde hen imod noget liberalt, såfremt vi, som jeg sagde i mit første indlæg, kan fremme opsparingen og derefter få lånene placeret mere lokalt.

Det ærede medlem hr. Rimstad siger, at der ingen forskel er på lån og garantier. Jo, der er da bl. a. den forskel, at lånene administreres lokalt; de enkelte kreditinstitutter har nøje kendskab til den enkelte person, og der kan derfor lettere komme enkeltpersoner med initiativ ind i billedet, end såfremt lånene skal administreres centralt, altså her i København. Jeg har mange eksempler på, at unge initiativrige borgere, der ønsker at starte ny virksomhed, meget lettere kommer i kontakt med lokale sparekasser, lokale banker, lokale kreditinstitutter, og lad være, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen vistnok sagde, at bankerne tjener noget på det, bankerne er jo til for at administrere lånene, for at modtage penge og sætte dem i cirkulation igen. Det er et organ, der betjener erhvervslivet på særdeles dygtig måde, og jo flere midler vi kan opspare, hvadenten de bliver anbragt i banker, i sparekasser eller andre kreditinstitutter, jo bedre fremmes den liberalistiske udvikling i samfundet, jo bedre